

Milý deníčku,

tak tu tak sedím zavřená doma, léčím si záněty po extrakci zubu a říkám si, co asi tak odpovím, až se „zima zeptá, co jsem dělala v létě“? No co bych dělala... Ve vrcholné sezóně, kdy venkovní teploty šplhaly nad 30° C, jsem téměř 3 týdny marodila, tak co bych asi tak mohla dělat?!?
Ale cizí neštěstí prý potěší, tak proč bych se s tebou o své „trápení“ nepodělila :o))).

středa 11. 7.

Včera jsem se vrátila z dovolené, takže bych měla být odpočinutá a nabitá energií, ale nic takového se neděje. Něco je špatně ve státě Dánském. Fyzicky i psychicky se cítím prabídně. A ještě k tomu jsem si asi sedřela dáseň. To bude po tom jabku, co jsem chroupala na sváču. Ale dáseň natřu herbadentem a bude klid.

pátek 13. 7.

Tak tohle nebude od jablíčka. Jednak tolik jablíček nejím a jednak už nebolí jen dáseň, ale i zub a začne to bolet vždycky ráno, když začnu kousat... A navíc se kousek zubu odlomil a po ohledání jsem zjistila, že zbylá výplň je prasklá. Ach jo...

Všechny výmluvy stranou, je načase si přiznat, že se mi čím dál hlasitěji ozývá sedmička vlevo dole. Tenhle zub je ale dávno mrtvý, tak co blbne?!?

neděle 15. 7.

Algifen, kde mám algifen. Zub nejen že se nechce umoudřit, ale bolest nabrala až takové inzity, že jsem vyhrabala tablety na bolest. Zatím stačila na umravnění jedna tableta dopoledne.

pondělí 16. 7.

Krucinál fagothimlherdek, tohle už fakt nejde. Ten zub se sám od sebe evidentně neumoudří. A tak jsem zvedla telefon a zavola jsem zubařce. Uff, dovolenou nemá, takže ve středu odpoledne si na ní můžu přijít "otevřít hubu".

středa 18. 7.

Ráno jsem si bláhově myslela, že si ještě zaběhnu na pilates, ale zub byl jiného názoru. Rozbolel tak, že jsem byla ráda, že můžu sedět v kanceláři. Jen blbni, zube jeden, odpoledne ti to paní zubařka spočítá...

Ve 12:30 jsem konečně seděla v zubařském křesle s nadějí, že dnešního dne moje zubní útrapy končí. Chachacha, jak jsem byla bláhová... Zub se rozhodl, že se tak snadno nevzdá...

Jak jsem očekávala, bylo rozhodnuto o extrakci, nebo-li o vytržení, zubu. Nemůžu říct, že bych tuhle trachtaci nějak vyhledávala, ale je to přece jenom celkem běžná záležitost. Ikdyž... člověk ji může zažít maximálně dvaatřicetkrát za život a nemusí jít ani ke kováři :o))). Mě to tentokrát postihlo po čtvrté a musím říct, že pokud by to bylo naposledy, vůbec se nebudu zlobit...

Po první injekci jsem pusou ještě docela cítila, tak paní doktorka přitvrdila a bodla mi injekci druhou. Ach jo, jak já ty injekce nenávidím. Ale co se dá dělat. Tvrdej Marvin rozhodně nejsem, abych to vydržela bez anestéze. Jenže ani tahle injekce nějak nestačila. Při odvrtání byla část zubu stále citlivá a navíc jak byl zub mrtvý, odmítal se nechat vytáhnout vcelku a pod kleštičkami se drolil.

Paní doktorka se rozhodla, že mi bodne ještě třetí injekci, ale to už nějak vyděsilo moje tělo a začalo se mi dělat špatně, jen se jehla dotkla mých dásní. A teď se zase vyděsila doktorka. Okamžitě mě v židli položila, na hlavu jsem dostala studený mokrý hadr a navíc začala paní doktorka čekající pacienty přeobjednávat na jindy s tím, že teď má komplikovanou extrakci.

Po pravdě, když mě pacienti viděli zhroucenou v židli s hadrem na hlavě, tak se ani dovnitř nijak nehrnuli :o))).

Po hodinovém souboji se paní doktorce nakonec podařilo odstranit jen horní část zubu, kořeny se odmítaly vzdát a zatvrzele setrvaly v mé hlavě. Nezbylo nic jiného, než mi vypsát doporučení na zubní chirurgii, takže zítra zase půjdu navštívit pana doktora T. Jen mě trošku zneklidňuje, že ho začínám navštěvovat čím dál častěji...

čtvrtek 19. 7.

Na dnešek jsem si vzala v práci "*zdravotní volno*", zítra a v pondělí mám dovolenou, tak budu mít čas se dát v pohodě dohromady a v úterý zase pěkně hurá do práce... Chachacha, jak jsem byla naivní... V 7:00 ráno jsem naklusala na zubní chirurgii a s úlevou jsem zjistila, že můj oblíbený pan doktor T. je v práci. Ufff... Aspoň trocha štěstí při té smůle. Za čtvrtk hodinky se objevila sestřička.

„Dobrý den, já nejsem objednaná. Vezmete mě nebo mě objednáte?“

„Objednáváme na září, jestli to vydržíte.“

„Ááááá, tak to asi ne, potřebuji vyndat půlku zubu.“

„Už jste tady byla?“

„Ano, já jsem ta omrzlina z roku 2005 a naposledy jsem tu byla 2010.“

„Aha,“ objevil se na tváři sestřičky úsměv. Jo, není nad to zanechat po sobě nesmazatelnou stopu.

Když si pacient vyrobí po resekci zubu omrzlinu 3. stupně, na to se hned tak nezapomene :o))).

Čekala jsem asi hodinku, než mě pan doktor vzal.

A zase injekce – do rozbolavělé pusy už to nebylo nic příjemného, ale co se dalo dělat. Tentokrát jsem ovšem dostala pořádnou dávkou, protože jsem měla hubu necitlivou ještě odpoledne. Pak mi sestřička pusu zrentgenovala, pan doktor mi trošku zavrtal v hlavě a kleštičkama na dvakrát vytáhnul zbytky zubu z mojí pusy. 5 minutek a hurááá, už budu mít klid :o))).

pátek 20. 7.

Teda nemůžu říct, že takhle vypadá bezbolestný stav. Huba mě bolela jak čert. Nicméně na tento víkend jsem měla naplánovaný relax v Třeboni a nikdo z doktorů nebyl proti vycestování na jih. Tak jsem se teda zabalila a odjela jsem. Je teda fakt, že tentokrát jsem sebou měla víc prášků než šatů a hodily se, ne že ne. U pumpy jsem svoji výbavu doplnila ještě pytlkem ledu, abych si mohla zoubek chladit.

víkend 21. – 22. 7.

Po pravdě moc legrace se mnou tentokrát nebylo. Celý víkend jsem strávila v posteli a střídavě jsem jedla ibalgin 400/600 nebo popíjela algifenové kapky. Sem tam jsem si tvář ještě zchládila gelovým sáčkem. Každý den jsem se ale zmermomocnila na jedno jídlo v hospodě a jednou jsem obživla natolik, že jsem zvládla i návštěvu bazénu.

Moji spolurelaxanti to ale nesli statečně a až po mé pondělní návštěvě zubaře konstatovali, že jsem sice byla celý víkend „pěkně zpruzelá, ale když se teda ukázalo, že jsem na to měla nárok, tak se na mě ani nezlobí“ :o))).

V neděli jsem domů dojela z posledních sil. Díra po zubu bolela až do ucha a podle chuťových stop pak bylo jasné, že je tam zánět. Navíc jsem si lbalginem dokonale rozbouřila žaludek, takže v neděli odpoledne mi bylo blbě tak, že jsem se na žádnou tabletu už nemohla ani podívat. Nechci tady dělat reklamu nějakému mastičkáři, ale od nejhoršího mě zachránila "*jednatřicítka*" od Justa, kterou jsem si kapala přímo do rány. Takže pro_pa, dodatečně díky :o))).

pondělí 23. 7.

Ráno v sedm jsem už se slzami v očích dorazila na zubní. Moje zubařka sice měla dovolenou, ale ujala se mě jiná paní doktorka. Bleskově ověřila, že zánět v té dőuře po zubu opravdu je a do rozbolavělé dásně mi opět vrazila injekci. Božemůjjáůžnechciiiiiiiii!!!

Pak mě upozornila, že to asi trošku zabolí, vzala špachtličku a zručně mi třemi tahy vyškrábla zanícené ložisko z kosti...

To "*trošku zabolí*" zabořelo tak, že se mi polovina těla svezla dolů z křesla a když paní doktorka vyndala svoje ruce z mé hlavy, bezvládně jsem se zavěsila nad umyvadlo a z očí mi vytryskly slzy...

Proboha CO TO BYLO?!? CO SE TO DĚLO?!? Jestli tohle bylo "*trošku zabolí*" tak nechci zažít, jak to vypadá, když to „*fakt zabolí*“... Ale prý se nemám rouhat, prý může být hůř...

Pak už mi jen ránu vydezinfikovala a nasadila drén - zítra mám přijít na výměnu.

Bylo mi jak spráskanému psu. Tak s tímhle teda do práce rozhodně nejdu a rovnou od zubařky jsem si zašla k obvodní pro neschopenku - zatím do 31. 7. To už by mělo na léčbu stačit.

Ale musím říct, že v průběhu dne se mi ulevilo - konečně se snad začíná blýskat na lepší časy a d'oura po zubu se umoudřuje.

úterý 24. 7.

Výměna drénu proběhla bez problémů. Paní doktorka dočistila zánět, vytřela mi ránu chlórem - to aby vyvraždila všechny mikroby - a zítra ráno mám přijít zase. Už dostanu jen nějakou ucpávku, která se sama vtřebává.

Moje bezbolestná radost ale trvala jen do večera. Pak se zase začaly objevovat bolesti a v průběhu noci nabíraly na intenzitě. Ach jo, mě snad ta huba už bolet nepřestane...

středa 25. 7.

A fakt tam byl. Dole v ráně byl ukrytý ještě jeden zánět. Ani chlór ty mikrobí bestie neumrtvil. Zánět ale nebyl naštěstí tak rozsáhlý, takže ložisko paní doktorka rychle odstranila jen vatičkou a já pro změnu dostala zase drén. A zítra ráno mám opět přijít...

čtvrtek 26. 7.

Vypadalo to dobře, takže mi paní doktorka naposledy vyčistila d'ouru po zubu a dostala jsem tam cosi, co zabrání tomu, aby se mi do rány dostaly zbytky potravy a co se postupně samo rozpustí. Ufff, tak snad už bude fakt klid...

pátek 27. 7.

Až cca do 17cté hodiny bylo vše OK, ale pak najednou "*ťuk, ťuk, ťuk, my jsme vaše bolesti a jsme tu zase s vámi...*" A že se teda přihlásily s razancí opravdu nevidanou. Do večera mě bolely dásně nahoře i dole a bolesti střílely zase až do ucha. Tak jsem si pro změnu cvakla hltánek algifenu, natřela jsem dásně justáckou *jednatřicítkou* a začala jsem se smířovat s tím, že v pondělí jdu zase k doktorce. Jen přežít víkend...

víkend 28. – 29. 7.

Mám za sebou druhý bolestivý víkend. Je ale fakt, že tentokrát ty bolesti byly přece jenom kapánek mírnější než minulý týden. V podstatě mi stačilo jednou denně si loknout algifenu a na dáseň kapat *jednatřicítku* a dalo se to jakž takž přežít. Ráno půjdu pro změnu k paní doktorce a musím říct, že se tam vůbec, ale vůbec netěším...

pondělí 30. 7.

Dneska už byla zpátky moje paní doktorka a musím říct, že byla dost překvapená, když mě viděla sedět přede dveřmi ordinace. Ale hned mě vzala, ucpávku vydala - to byla úleva - d'ouru po zubu zase vyčistila - samozřejmě tam byl opět zánět - a dostala jsem nový drén a konečně také antibiotika. Moc klidu jsem ale neměla. Bolesti se sice hodně utlumily, ale neustaly. Bylo víc než jasné, že záněty pokračují...

úterý 31. 7.

Už to začíná být trošku stereotypní - vyndat drén, vypláchnout, vyčistit, vypláchnout, nandat nový drén a nevyplachovat. Za 3 minuty hotovo.

Dneska jsem měla skončit neschopnost, ale ani omylem. Prodloužila jsem si ji až do konce týdne. To už by ale fakt mělo stačit.

A tak to šlo celý týden – ráno jsem si vždycky zaběhla na zubní - vyndat drén, vypláchnout, vyčistit, vypláchnout, nandat nový drén a nevyplachovat. Za 3 minuty domů. Ale pokud by si někdo myslel, že jsem doma něco udělala, tak to je těžký omyl. Ačkoli venku vrcholilo léto, já jsem s antibiotikama na slučnicko nemohla a navíc jsem byla pořád tak unavená, že jsem jen trošku „pošukala po světnici“ a po „O“ jsem padla do postele a spala jsem. Nemůžu říct, že by mě to nějak zvlášť bavilo, ale nedalo se nic dělat, tělo si žádalo své...

pátek 3. 8.

Tak dneska snad naposledy. Absolvovala jsem poslední výměnu drénu a skončila jsem neschopnost. Paní doktorka se se mnou sice příjemně rozloučila, ale v očích jsem ji jasně četla "proboha, hlavně ať tu v pondělí zase nesedíte..." A musím říct, že bych si to přála rovněž...

A jak si tu tak, milý deníčku, ztěžuji do klábosnice na svoje bolesti, zastavila u sousedního domu rychlá. Odvezli sousedku – dívčinu asi o 10 let mladší než jsem já. Několik let bojovala s rakovinou a jak mi řekla její maminka, svůj boj dobojovala... Domů už se nevrátí... Život je víc než hořký... Bohužel...

A tak až se zima zeptá, co jsem dělala v létě, bez mrknutí oka odpovím:

„Flákala jsem se, milý deníčku, více jak 14 dní jsem se flákala doma. Jinak se to nazvat nedá, protože mě, mě se ten zub dříve či později uzdraví...“

Letos je velmi zvláštní rok, milý deníčku, i způsobem tohoto léta...

3. 8. 2012

copyright © vrstevnice®2012